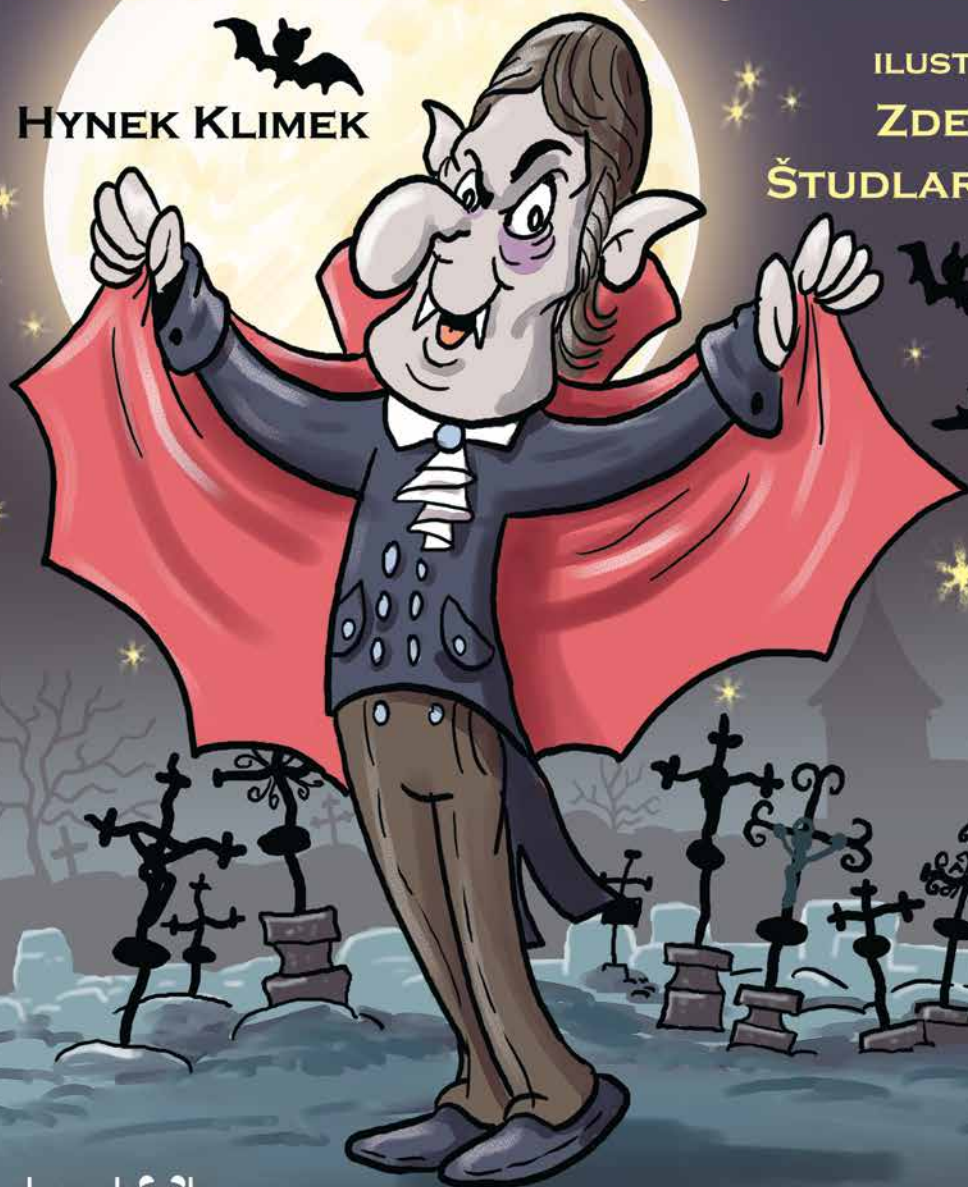

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI ZE ZÁHROBÍ

HYNEK KLIMEK

ILUSTRACE
ZDEŇKA
ŠTUDLAROVÁ

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi ze záhrobí

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz, www.bambook.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6191. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
Počet stran 64
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9153-6 (ePub)

ISBN 978-80-271-9152-9 (pdf)

ISBN 978-80-247-5629-5 (print)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
O zamilovaném mládenci chráněném duchy	7
O pomocnících ze záhrobí	9
O mších duchů	12
O průvodech duchů	15
O proradných duších loupežníků a vzdychajících duších vojáků	20
O dalších duchách	25
O naříkajících duších	28
O zprostředkované výhře a dalších návštěvách zesnulých	31
O zmizelé dívce	35
O neklidných umrlcích	37
O kostlivci s prořídlymi zuby	40
O rozlámaném kostlivci	43
O kostlivci bez hlavy a černém muži	45
O fextech	48
O upírech	51
O zanášejících slepicích	54
O umrlcích prknech	58
O předzvěstech smrti	60
O hřbitově strašidel	62
Vypravěč se loučí	64

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Jmenuji se Egon a budu vám vyprávět o strašidlech, přízracích a tajemných jevech ze záhrobí. Prý se na to dobře hodím. Asi je to pravda, protože o záhrobí sháním informace již přes šest set let, kdy jsem na světě. Chtěl bych se tam konečně dostat, avšak třebaže jsem se o záhrobí dozvěděl již hodně, stále se mi to nedaří.

Mám havraní podobu, ale havranem jsem od počátku svého bytí nebyl. Býval jsem člověkem. V Šumperku, odkud pocházím, jsem byl váženým občanem a městským radním. S ostatními radními i s purkmistrem jsem ale býval velmi často v rozepři, a to se mi vymstilo.

„Egone! Ty si neustále vedeš svou a krákoráš jako starý havran! Kéž by ses havranem skutečně stal, aby od tebe byl už pokoj!“ křikl na mě jednou purkmistr.

Rozzlobilo ho, když jsem byl opět, jako již mnohokrát předtím, jediný ze všech proti jednomu jeho návrhu. Byl podle mne stejně hloupý jako ty předešlé.

„To je fakt! Bez ustání krákoráš a protestuješ, ať jednáme o čemkoliv!

Jsi opravdu jako havran a měl by ti narůst zobák,“ přidal se k purkmistrovi další z mých kolegů.

„Tvoje věčné krákorání už doopravdy není k vydržení, havrane zatracený, proklatče proklatá!“ vystupňoval odpor vůči mně další z radních.

A pak se to stalo. Ucítil jsem, že se scvrkávám a moje podoba se mění. Kdo ví, kdo tehdy potupnou kletbu zaslechl, ale zafungovala. Stal se ze mě havran. Nevím, zdali to mé kolegy potěšilo, anebo naopak vylekalo. Já sám jsem zpanikařil a ulétl otevřeným oknem. Vůbec jsem nevěděl, co si počít. Domů jsem se v havraní podobě mohl jen těžko vrátit. Beztak by mě nikdo nepoznal, a mluvit, abych mohl říct, kdo jsem a co a jak se se mnou stalo, jsem nedokázal. Až mnohem později jsem se naučil, jak lze hovořit lidskou řečí, když má člověk, proměněný v havrana, namísto úst zobák.

Radní včetně purkmistra mou proměnu zatajili. Byli rádi, že se mě zbavili, a dohodli se, že o ní pomlčí a zůstane tajemstvím. Po městě se rozkřiklo, že jsem zmizel. Já jsem od té doby žil v lese a živil se na blízkých polích. Něco jsem o havranech věděl, a tak jsem se bytím ve své nové podobě protloukal, jak se dalo. Jak jsem časem nabýval nové vědomosti, dařilo se mi přece jen lépe než na počátku existence v havraním těle.

Dál už o sobě ale vyprávět nebudu. Vše důležité již víte a nic převratného se se mnou za celá ta dlouhá staletí nestalo. Mluvit umím, ale psát pařátem nedokážu. Takže nyní nadiktuji písáři, co o záhrobí vím, aby to zapsal a abyste si to vy mohli přečíst.

O ZAMILOVANÉM MLÁDENCÍ CHRÁNĚNÉM DUCHY

Za dívkou ze Zdíkovce na Vimpersku, která se mu zalíbila na tancovačce, nebylo zatěžko docházet mladíkovi, který sem měl ze své domovské vsi dobrou hodinu cesty. Místním chlapcům nebylo po chuti, že by jim nejkrásnější dívku z obce odvedl přesporní. Třebaže předtím soupeřili o její přízeň a jeden druhému by nejraději nasadili psí hlavu, v nastalé situaci je napadlo, že nejlepší bude, když se spolu domluví, jak vetřelce zapudit.

Chtěli, aby je při rokování nikdo neviděl a nerušil, proto se sešli na hřbitově se starobylým kostelem, obehnaném zdí na kraji vsi. Dali hlavy dohromady a rozumovali, co s tím. Dohodli se, že si na opovážlivého cizáka počíhají, zbijí ho a vyženou mu jeho choutky navždy z hlavy.

